

CARTIER Rotonda

Val BUTNARU (17 aprilie 1955, în Chișinău), dramaturg și romancier român. După absolvirea Școlii Medii Nr. 32 (actualmente Liceul Teoretic *Iulia Hasdeu*) din Chișinău, urmează Facultatea de Ziaristică a Universității de Stat din Moldova (1980), apoi Cursurile Superioare de Regie de pe lângă Institutul de Artă Cinematografică (VGİK) din Moscova, în clasa lui Emil Loteanu (1987). Stagii în domeniul jurnalismului: la *Radio Europa Liberă* (München, 1993) și la ziarul *Orlando Sentinel* (Orlando, SUA, 1994). Din 1979, este reporter la ziarul *Tinerimea Moldovei*, după care lucrează la *Învățămintul public, Literatura și arta, Orizontul* (ulterior, *Columna*). Redactor-șef adjunct la *Sfatul Țării* (1991-1992). În 1992-1994, este director artistic al Teatrului *Eugène Ionesco*. Corespondent pentru Basarabia la *Radio Europa Liberă* (1992-1996). În 1995, fondează Grupul de Presă *Flux* (GPF). În 1999, fondează *Jurnal de Chișinău*. În 2008, fondează *Jurnal TV*, inițial pe internet, iar din 2010, în eter.

Autor a peste 20 de piese de teatru, montate la Chișinău, București, Iași, Bălți, Botoșani, Cahul, Giurgiu, Sibiu, Constanța. Printre cele mai importante texte dramatice, se numără: *Procedeele de ju-jitsu* (1981); *Apusul de soare se amână* (1982); *La Veneția e cu totul altfel* (1989); *Iosif și amanta sa* (1993); *Saxofonul cu frunze roșii* (1997); *Cum Ecclesiastul discuta cu Proverbele* (1999); *Șase autori în căutarea unui personaj* (2001); *Fotografi și clovni invizibili* (2005); *Avant de mourir* (2007); *Scrisorile pierdute de I.L.C.* (2008). Premiile Ministerului Culturii pentru cea mai bună piesă (1989, 1999), Premiul „Ion Luca Caragiale” al Academiei Române (1993).

În 2010, debutează ca romancier cu *Cartea nomazilor din B.*, urmat, în 2016, de cel de-al doilea roman – *Negru și Roșu. 1930-2056*.

Val Butnaru

Misterioasa dispariție
a lui Teo Neamțu

Roman

R o t o n d a
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.24, sectorul 2, București.

Tel/fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România

Tel./fax: (021) 210.80.51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Val Butnaru

MISTERIOASA DISPARIȚIE A LUI TEO NEAMȚU

Ediția I, iunie 2017

© 2017, Editura Cartier pentru prezenta ediție.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Butnaru, Val.

Misterioasa dispariție a lui Teo Neamțu : Roman / Val Butnaru ;

cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău : Cartier, 2017 (Combinatul Poligrafic). – 180 p. –

(Cartier „Rotonda” / coord. de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-934-8).

500 ex.

ISBN 978-9975-86-183-0.

821.135.1(478)-31

B 97

1. Mesaje de pe lumea cealaltă

În acea dimineață ploioasă de marți, 11 octombrie, 2011, Una Munteanu nu putea ști ce se va întâmpla în ora următoare. Nu avea cum să presupună ce schimbări mari vor interveni în viața ei imediat ce își va servi cafeaua neagră și cornul cu ciocolată. Dar cine dintre noi e în stare să prevadă asemenea lucruri? Câți dintre noi se simt înzestrați cu talent de clarvăzător și pot spune cu certitudine că peste o jumătate de oră sau peste trei sferturi de ceas viața noastră o va lua pe o altă cale? Că peste o oră programul zilei, ca și cel al vieții obișnute, va fi dat peste cap?

De obicei, există puține semne care ar prevesti o schimbare bruscă și radicală. Ne ridicăm morocănoși din pat, cu ochii mai mult închiși decât deschiși (cârpiți de somn, se mai spune, dar, de data asta, nu vom folosi acest clișeu), ne deplasăm cu autopilotul spre baie, de parcă am fi niște șoferi rătăciți într-un oraș necunoscut care nu se mai uită la plăcuțele cu denumirile străzilor, ci se lasă ghidați de GPS-ul de la bordul mașinii. În timp ce ne spălăm pe dinți, o mutră dușmănoasă ne privește suspicioasă din oglindă. Mda, nu-i un semn bun... Poate, într-adevăr, nu e chiar bun semnul, dar nu se întâmplă nimic grav, deocamdată. Înghițim în fugă sandwich-ul cu cașcaval încălzit la cuptorul cu microunde, ne frigem buzele și limba cu ceaiul fierbinte, încercând în gând să facem ordine în desfășurătorul unei zile pe care tot noi o forțăm să pară încărcată. Răspundem din mers la un apel telefonic ce nu poate fi ignorat și închidem ușa aparta-

mentului cu piciorul, aruncați, fără voia noastră, sau dimpotrivă, în viața străzii, striviți de zgomote teribile și stupide, ghionțiți și îmboldiți de mișcările grăbite din jur, stupide și astea.

În contrast cu cele descrise mai sus, Una s-a trezit bine dispusă, a examinat tavanul cu un sentiment de fericire în suflet și a sărit sprinten din pat. S-a spălat minuțios pe dinți, fredonând o melodie necunoscută publicului larg, inventată, probabil, ad-hoc, ca și Divanurile ad-hoc întrunite în 1857 ca să ceară Unirea Moldovei cu Țara Românească, melodie inventată, ziceam, tocmai în acea dimineață pentru a estetiza momentul igienic.

Și-a scos tricoul, rămânând numai în slipul minuscul, și, după ce și-a periat cu grijă părul vopsit recent într-un roșcat obraznic, s-a mai uitat o dată în oglindă. Intenționa să se spele la chiuvetă până la brâu, dar imaginea propriilor sâni – surprinzător de vârtoși pentru o tânără trecută de treizeci de ani, încununțați cu două sfârcuri ca niște mure răscoapte, de un maroniu închis, aproape negre, moștenite, probabil, de la mama ei – a făcut-o, inexplicabil, sau poate chiar foarte explicabil, să renunțe la ideea inițială. Și-a lăsat slipul jos și s-a băgat în cadă.

Întoarsă în dormitor, s-a îmbrăcat cu halatul albastru, de mătase chinezească, cadou mai vechi de la Teo, în care se înfășura în fiecare dimineață din ultimii doi ani, fără nicio excepție, și a intrat în bucătărie. A turnat apa în ceainic, l-a pus la fiert, a aruncat două lingurițe de cafea, încărcate cu vârf, în ibricul de mărime medie, de alamă, un alt cadou de la Teo, și s-a așezat să aștepte fluieratul ceainicului. S-a ridicat imediat ce a auzit sunetul lui strident, a închis focul, dar n-a turnat apa. S-a oprit involuntar, simțind că-i lipsește ceva. Dar ce anume? Vesela era la locul ei, prosoapele, detergentul pentru vase – nimic nu dispăruse. Sau poate i s-a năruit pe neașteptate echilibrul interior? Fără să-și dea seama, a luat de pe polița cu CD-uri unul la întâmplare și l-a introdus în playerul de pe masă. Sunetele grave, inconfundabile, ale formației *Pink Floyd*, au inundat bucătăria. Muzica răscolitoare, plină de neliniști, a determinat-o pe Una să-și

spună că *Another brick in The Wall* nu este, poate, cea mai potrivită piesă pentru un început calduț, comod și pufos de dimineață, lăsând totuși să răsunе în continuare melodia care îi pătrundea tot mai adânc în sufletul ei cuprins pe neașteptate de niște sumbre neliniști.

A turnat apa fierbinte în ibric, peste cele două movile de cafea, fără zahăr, a aprins încă o dată focul, l-a reglat la un nivel mic și a așteptat să se formeze caimacul. A îndepărtat ibricul de foc, iar peste câteva momente l-a pus la loc. În cele din urmă, a adăugat un vârf de linguriță de sare. A presurat-o foarte încet deasupra caimacului și a turnat doar spuma arămie în ceașca ei mare. Această rețetă era un secret știut numai de ea. Avea o convingere de nestrămutat că astfel băutura căpăta o aromă deosebită.

Secretul l-a învățat de la tatăl ei, un cunoscător fin al cafelei. Mai întâi, n-a înțeles gustul cafelei cu sare, dar, când s-a obișnuit, l-a săcâit cu întrebările ei insistente, însă el nu voia să-i spună de la cine, la rândul lui, a împrumutat rețeta. Până la urmă, a cedat rugămintilor și i-a mărturisit că a citit undeva la Unamuno că anume astfel cafeaua capătă un gust unic în lume. Una nu s-a arătat impresionată de răspuns. Mai mult chiar, a pus la îndoială faptul că tata a citit așa ceva pe undeva. Și nici măcar nu era sigură de faptul că spaniolul a fost un cafegiu înrăit. Ba dimpotrivă, era foarte posibil ca filozoful din Salamanca să fi urât cafeaua, și cafegiii, implicit, și ca tata să fi inventat totul.

— Obsesia asta pentru Unamuno, care uneori ia forme de-a dreptul groțeste, o să-ți joace festa cândva, îi spunea ea când i se părea că tata exagerează.

Acum, băutura fiind gata, după alte câteva secunde de așteptare, Una a turnat restul conținutului în cană. Îi plăcea să admire caimacul ce acoperea cu un strat dens întreaga suprafață a ceștii. A scos din frigider pachetul cu cornul cu ciocolată, a rupt celofana. A mușcat o gură din croasantul dulce, apoi a sorbit puțină cafea și a închis ochii de plăcere. Trecând în hol, a pus ceașca și cornul pe măsuta din fața ei, s-a cuibărit în fotoliul din piele roșie, masiv, cu cotiere

largi, din lemn de culoare maro. Era tabietul la care ținea foarte mult și de la care, își spunea în fiecare dimineață, nicio forță din lume nu va fi în stare s-o abată cu vreo altă ispită. Savurarea în liniște a cafelei și a cornului cu ciocolată era tot ce voia în momentul acela. În timp ce mesteca încet, adulmecând aroma suavă și amețitoare, atât de îndrăgită, a sunat telefonul mobil. Una și-a aruncat privirea pe display și a văzut numele Milei Sârbu. Un sentiment bizar, dar neplăcut în fond, i-a tulburat liniștea sufletească. În bucătărie, *The Wall* răsuna în surdină, dar copleșitor, iar ea și-a adus aminte de dereglarea bruscă a echilibrului său interior.

În alte cazuri n-ar fi răspuns, dar Mila Sârbu o suna după o pauză de zece ani, semn că i s-a întâmplat ceva grav și că are nevoie de un sfat. Asta în cazul cel mai bun. Și totuși, s-o sune după atâta timp de tăcere? După ce i-a cauzat atâtea suferințe morale și a obligat-o, într-un fel, să nu mai schimbe cu tata niciun cuvânt în acești zece ani? Trebuie să te cheme Mila Sârbu ca să ai tupeul s-o suni pe fosta ta prietenă după atâta amar de vreme. Pe fosta cea mai bună prietenă.

Senzația unei dimineți plăcute, aproape perfecte, fiind destrămată definitiv, Una a hotărât să răspundă totuși. Până a răsuna vocea Milei în telefon, a auzit mai întâi un smiorcăit jalnic, ca și cum ar scânci un cățeluș abandonat, suprapus pe o muzica sentimentală de fundal. Cânta (se putea altfel?!) *Leonard Cohen*. Vocea lui inconfundabilă, ușor dogită, aproape ca a lui tata, cu diferența că vocea lui tata era dogită de o sută de ori mai rău, își ruga iubita: *Dance Me to the End of Love*.

Se putea altfel?!

— Ce s-a întâmplat, Mila? a întrebat-o calm.

— Una! a strigat prietena, izbucnind în hohote de plâns. Andrei... Andrei a plecat noaptea trecută de acasă! Ajută-mă! Te rog!

— Nu mai plânge și șterge-ți mucii, a consolat-o Una. Din câte știi, nu e la prima tentativă. Se va întoarce, până la urmă...

— Nu! De data asta – nu! a prins să se tânguiască și mai tare Mila. De data asta e cu totul altceva.

Una înțelegea că fosta prietenă aștepta să fie întrebată în legătură cu acest *altceva*, dar întârzia să manifeste vreun interes. De atâția ani a pândit împlinirea momentului! Și l-a imaginat în detalii, a savurat durerea ce va sfâșia sufletul nenorocitei. Și acum, cea care i-a adus atâtea suferințe o implora s-o ajute să-l găsească pe Andrei.

În pauza care a intervenit, Una îl auzea în telefon pe *Cohen* care continua să-și roage iubita să danseze cu el până va muri dragostea. Câți bărbați nu spun asta?! În diferite feluri, dar o spun, iar la sfârșit, când se termină dansul, uită toate promisiunile. Și atunci, fetele astea înșelate și abandonate, pline de lacrimi și de mucii sentimentali, găsesc CD-ul lui *Cohen* și ascultă, urlând în singurătate, *Dance Me to the End of Love*.

Una le disprețuia pentru aventurile lor eșuate, dar și pentru preferințele muzicale stupide. Muzica nu e un premiu de consolare. Nu e o cunună de lauri pentru note bune și purtare exemplară. Nu-mai cei care ascultă rock-ul ar putea s-o înțeleagă ce are în vedere. S-a dus la bucatărie, a schimbat CD-ul și a revenit în fotoliu. O lăasă pe Mila să se pătrundă de ideea ce înseamnă, cu adevărat, suspansul. Nu cel din filme, din viața reală.

Între timp, răsuna o piesă nouă. De data asta, cânta *George Harrison, My Sweet Lord*.

A mai sorbit o gură de cafea, a mușcat din corn și în acel moment a simțit în palmă o ușoară vibrație, însoțită de un semnal sonor, așa cum se întâmplă atunci când ești atenționat că ți-a venit un sms. Lucrurile se complicau în raport cu dimineața care se anunțase fericită și luminoasă, chiar dacă dincolo de fereastră ploua cenușiu.

„Nu-i nicio grabă. Am să-l citesc mai târziu”, s-a gândit Una, dar a simțit brusc că este cuprinsă de un sentiment necunoscut, un fel de neliniște amestecată cu o frică ciudată și o curiozitate de nestăpănit. Mai întâi și-a spus că nici nu vrea să știe cine este. Apoi, s-a pomenit punându-și stupida întrebare *cine ar putea fi?* Cum adică, cine *ar putea fi?* Ar putea fi oricine. Dar *era oare vreo urgență?* Iată o altă întrebare nu mai puțin stupidă decât prima.

— Una, de ce taci? a miorlăit Mila, în sfârșit, la telefon.

— Mi-a sosit un sms, i-a răspuns, după o clipă de ezitare. Așteaptă puțin să verific cine mi-a scris mesajul, apoi revin cu un apel.

Nu avea de gând să revină, dar a crezut că a găsit un pretext minunat ca să scape de sclifoselile ei agasante. A deschis mesageria și a citit numele expeditorului. Când a văzut de la cine este, a scos un țipăt de groază și a scăpat ceașca din mână. Cafeaua, încă fierbinte, a curs pe halat, s-a prelins pe burtă, i-a pătruns între picioare și i-a fript dureros sexul. Una a strigat de durere. A fost un strigăt scurt, ca și durerea estompată de mătasea halatului. Peste o clipă nu mai simțea nimic. Se uita speriată la telefon și nu putea rosti nici măcar un cuvânt. Pe display-ul mobilului apăruse numele *Teo Neamțu*, iar lucrul acesta o înfiora până în adâncul sufletului.

— Cum e posibil așa ceva? repeta mereu una și aceeași întrebare.

Teo e dispărut de doi ani! Există persoane care îl consideră mort! Și atunci, ce înseamnă învierea asta din morți? Dar poate cineva a hotărât să glumească cu ea? Poate că cineva înțelege că o glumă matinală se face anume astfel? Una a verificat încă o dată numărul de telefon de la care a venit sms-ul. Nu era nicio greșeală, e al lui Teo. Nu l-a șters din memorie. Păstra atât numărul, cât și toate conversațiile pe care le-au purtat, scriindu-și mesaje. Nu se încumeta să le arunce în tomberonul ăla caraghios, desenat pe partea de sus a display-ului. I se părea că astfel și-ar fi șters propria memorie, că astfel l-ar fi dat uitării, iar uitându-l, l-ar fi trădat. Și pe ea însăși s-ar fi trădat.

Una a aruncat o privire oarbă prin cameră, și-a scuturat mecanic halatul de zațul încă fierbinte, s-a mai uitat o dată la telefon. Cu mâna tremurândă, a apăsat pe butonul de deschidere a mesajului și a citit:

„Umărul nu mă doare. La noapte am să dorm cu gândul la tine.”

Nu se poate! Nu-i venea să creadă. Era răspunsul lui la întrebarea pe care i-a pus-o acum doi ani. Întrebarea de acum doi ani e plasată chiar alături de mesajul venit cu mai puțin de două minute în urmă de la Teo.

„Ți-a trecut durerea? Cum te simți?”

„Umărul nu mă doare. La noapte am să dorm cu gândul la tine.”

Să fie de la Teo oare? De ce i-a răspuns abia acum? Ce e și cu mistica asta? A înviat logodnicul ei sau nici n-a dispărut nicăieri?

A mai examinat o dată cu atenție ecranul. Nu s-a schimbat nimic: mesajul lui Teo se afla sub sms-ul ei de acum doi ani, așa cum e și firesc să fie într-o conversație de acest gen. Dar stai, și-a spus Una. Doi ani! Exact azi se împlinesc doi ani din ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta lor, în 2009!

Realizând că s-a pomenit singură, față-n față cu acest mister, a cuprins-o un tremur neplăcut de panică. Cu mișcări febrile a sunat-o pe Mila.

„Ei, iată, că ne-am și schimbat cu rolurile!” – s-a gândit ea cu o ironie forțată.

Acum Una era cea care se afla la un pas de criză și abia de-și putea stăpâni lacrimile și disperarea, iar fosta ei prietenă trebuia s-o asculte și s-o consoleze.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai zăbovit atât de mult? a întrebat-o Mila auzindu-i vocea impacientată.

— Am primit un sms.

— Am înțeles asta. De la cine?

Una a ezitat din nou, dar peste câteva clipe a îngânat, totuși:

— De la Teo.

Veni rândul Milei să icnească de uimire. I-a închis gura lui *Leonard Cohen*, și-a suflat zgomotos nasul în batistă, și-a spus că trebuie să termine să-și plângă de milă (joc de cuvinte involuntar, avu puterea să remarce ironic) și să se concentreze. După o pauză lungă, a întrebat mai întâi de la care Teo a venit mesajul. Vorbea cumva de Teodosie Neamțu? Și, după ce s-a convins că e vorba tocmai de acel Teo, i-a spus că ele două trebuie să se întâlnească de urgență.

— Ne vedem peste o oră la cafeneaua noastră, i-a poruncit scurt și a închis.

2. Alte dispariții

În legătură cu dispariția lui Teo Neamțu, prin Chișinău au circulat multe zvonuri. În acești doi ani, Una a auzit tot felul de povești de la oameni care se jurau că ceea ce spun ei este purul adevăr. Ba că Teo a fost văzut la Piața Centrală vânzând cartofi la tarabă, ba că cineva a participat la înmormântarea lui într-un sat îndepărtat, undeva prin Bucovina. Mai mult decât atât: la un moment dat, i-au venit chiar și câteva scrisori din diferite țări ale Europei cu confirmări că Teo ar fi fost văzut prin acele locuri. De fiecare dată, se întreba de unde au aflat expeditorii adresa ei și cine putea să pună la cale spectacolul acesta! Iar zvonurile continuau. Ba cineva a auzit despre un parașutist găsit viu în Australia, după doi ani de zbor în derivă, ba altcineva a văzut cu ochii lui cum a fost luat de vânt un sportiv despre care se spunea că ar putea fi tânărul de la Chișinău. Dar niciodată nimic sigur.

Cert rămânea un singur lucru: la 17 aprilie 2009, pe un timp cu vânt puternic și nori urâcioși, contraindicat categoric zborurilor, Teo s-a înălțat cu parapanta lui de pe stâncile abrupte ale Orheiului-Vechi, dispărând pentru totdeauna.

În tot acest răstimp, cât s-a documentat, Una a devenit specialist în materie de misticism, OZN-uri și tot felul de alte mistere. Aduna într-o mapă articole din presă legate de dispariția ciudată a persoanelor din toată lumea, în speranța că, astfel, va găsi o legătură, cât de mică, cu cazul lui Teo. Majoritatea exemplelor veneau din America,

aspect ce a pus-o pe Una într-o mare încurcătură. De ce, se întreba ea, cele mai frecvente cazuri de dispariții au fost semnalate anume în SUA? E o întâmplare sau o legitate? Abia mai târziu, după lectura a zeci și sute de articole, a înțeles despre ce este vorba.

„Între anii 1920-1950, orașelul Bennington din statul american Vermont a fost locul unde s-au petrecut o serie de dispariții neelucidate. Pe data de 1 decembrie 1949, John Tetford a dispărut brusc dintr-un autobuz aglomerat, sub privirile perplexe ale celorlalți călători. Tetford era un veteran de război care se întorcea acasă. Conform declarațiilor călătorilor, acesta dormea pe scaunul său când brusc nimeni nu l-a mai văzut. Actele, valizele și arma sa au rămas neatinse în compartimentul de bagaje.

Pe data de 1 decembrie 1946, Paula Welden, o studentă în vârstă de 18 ani, a dispărut de sub ochii stupefiați ai trecătorilor, în timp ce traversa strada. Nu s-a descoperit până în prezent vreo urmă legată de dispariția sa bruscă.

În mijlocul lui octombrie 1950, Paul Jepson, un băiețel de opt ani, a dispărut din fața părinților săi în timp ce aceștia lucrau la o fermă din Bennington. Căutările îndelungate nu au dus la niciun rezultat.”

Cazurile cu dispariția inexplicabilă a oamenilor din diferite părți ale lumii deveneau tot mai multe și mapa se îngroșa văzând cu ochii. Una nu putea înțelege misterul acestor fenomene, dar nici autorii articolelor nu se oboseau să dea vreo explicație sau să solicite opinia specialiștilor. Cine ar fi vrut ea să ia cuvântul în paginile revistelor? Habar nu avea. Psihologi, poate? Dar dacă te gândești bine, psihologii pot explica comportamentul omului, nu și dispariția lui inexplicabilă. Simțea că aceste povești ar putea fi neadevărate, chiar dacă erau publicate în reviste respectabile. Și pe urmă, dispariția unei persoane dintr-un autobuz aglomerat, sub privirile stupefiate ale călătorilor, pare a fi o scenă decupată dintr-un film SF cu extraterestri. Ca să nu

mai vorbim de tânăra care s-a evaporat în timp ce traversa strada! Subiecte de Hollywood, nu alta! Hollywoodul! Pentru Una asta era cauza care explica de ce anume în SUA au loc cele mai multe evenimente ciudate. Reale sau imaginare – nu se știe, dar americanii sunt, indubitabil, primii pe glob în materie de dispariții! Ce legătură însă ar putea avea aceste istorii din America, predispusă la tot felul de născociri de ordin parapsihologic sau paranormal, cu Teo și încăpățânarea lui de a zbura cu parapanta pe timpul cela groaznic? Nu putea nega însă că existau articole în care, îi plăcea să creadă, situațiile sugerau anumite similitudini.

„În anul 1975, un cetățean american pe nume Jackson Wright își conducea mașina, împreună cu soția sa, pe drumul care lega orașul New Jersey de New York. Pentru a ajunge la destinație, cei doi pasageri ai mașinii trebuiau să traverseze tunelul Lincoln. Conform declarațiilor lui Wright, odată ce au intrat în tunel, cei doi au decis să tragă pe dreapta pentru a șterge parbrizul mașinii. Soția sa, Martha, a hotărât că ea va șterge geamurile din spate ale mașinii. În momentul în care Wright a terminat de curățat parbrizul și s-a întors spre soția sa, aceasta dispăruse fără urmă. Wright nu a auzit, nu a văzut nimic; anchetele și cercetările amănunțite nu au descoperit nicio urmă referitoare la doamna Martha Wright.”

Da, există anumite similitudini, dar, pe de altă parte, în tunel poate să ți se întâmple orice. Tunelurile, în general, sunt niște locuri destul de ciudate. Săpate în munți, prin deranjare evidentă a spiritelor ascunse în creierii Pământului. Mai bine să te ferești de ele și, când apare ocazia, să faci un ocol, chiar dacă ai avea de parcurs kilometri buni în plus.

În aer liber e mai greu să dispari fără urme. Aici totul e la vedere, fără șmecherii din astea, americane. O altă filă din mapă conținea un articol despre niște tineri hippy din Anglia. Această întâmplare,

credea Una, avea în comun mai mulți indici: timpul prost, pietre masive în jur și încă multe alte lucruri pe care nu le putea numi, dar le simțea doar.

„Faimosul ansamblu arhitectonic de la Stonehenge a fost locul unei uluitoare dispariții în august 1971. La acea dată, Stonehenge nu era protejat de activitățile turiștilor. Într-o noapte de august, un grup de tineri hippy a hotărât să-și pună corturile exact în mijlocul ansamblului de pietre. Acolo au aprins un foc, s-au drogat, au băut și au început să cânte. Distracția le-a fost întreruptă în jurul orei două noaptea, când mai multe tunete puternice s-au auzit peste întreaga câmpie Salisbury, după care s-a așternut o liniște adâncă. Doi martori, un fermier și un polițist, au declarat că au văzut fulgere care au lovit incinta de la Stonehenge și au aprins chiar un copac din apropiere. Alertați de țipetele tinerilor, cei doi martori au alergat spre ansamblul de megaliti pentru a le acorda acestora ajutor. Spre surpriza lor, înăuntru nu au descoperit decât rămașitele corturilor și un foc care ardea mocnit. Cele câteva anchete demarate nu au reușit să dea de nicio urmă a petrecăreților hippy.”

Cea mai misterioasă și tulburătoare poveste însă i s-a părut întotdeauna că este cea a tatălui care și-a pierdut copilul la strand. Nota intimă a relatării, perspectiva personală, emoția puternică care răzbătea din inima unui om care a trăit-o pe adevăratelea, conferea știrii o doză de credibilitate în plus. Una recitea foarte des această istorioară de necrezut și, de fiecare dată, simțea cum speranța i se reaprinde în suflet.

„În vara anului 1992 am fost martorul și protagonistul unui fenomen inexplicabil de dispariție (mai corect spus, de apariție) și de câte ori îmi aduc aminte de accident, mă trec fiorii.

Eram într-o după-amiază cu cei doi copii ai mei la ștrand și, la vreo doi metri de piscină, așternusem o patură pe care ședeam cu toții la soare. Când am dat să ne pregătim de plecare, am realizat că fiul cel mai mare de 11 ani nu mai era în preajmă. L-am căutat aproape o oră peste tot. Fără niciun rezultat. Eram îngrozit, tremuram ca varga și, orice aș fi făcut, nu mă puteam calma. Prin cap îmi treceau cele mai negre gânduri: înec, răpire și multe altele. Versiunea cu înecul a decăzut prima, fiindcă apa era limpede și se vedea fundul bazinului.

*Lumea se uita la mine cu compătimire, încercând să participe la căutări, dar, cu timpul, oamenii au plecat fiecare pe la casele lor și ștrandul a ramas pustiu. Am rămas singur, cu fetița de șase ani, stând pe marginea piscinei. Cum aș fi putut să plec? Cum să mă duc la nevastă – îmi ziceam – și să-i spun că **am pierdut copilul**. Era ceva ce nu-mi puteam imagina și, disperat, mi-am lăsat capul în palme. Fetița mă tot tragea de pantaloni „tati, hai să plecăm” ...Deodată, am auzit un plescăit în apă. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe copilul meu care ne stropea cu palma și râdea în gura mare. De uimire, dar și de bucurie, nici nu puteam vorbi. L-am întrebat, totuși, ce s-a întâmplat? Unde a fost? Răspunsul lui m-a uimit și mai mult: «Aici, m-am jucat în apă».*

De teamă să nu mă creadă lumea nebun, n-am povestit nimănui întâmplarea până în anul 2004. Atunci i-am spus soției, apoi, în 2006, colegilor de serviciu. Nu-mi mai pasă ce vor crede despre mine.

A fost un vortex? A fost mașina timpului? Nu știu, dar astea sunt faptele.”

Chiar dacă simțea, uneori, cum i se scurge din inimă și ultima picătură de speranță, chiar dacă lumea din jur îi spunea că doi ani e un termen suficient ca să înceteze să mai creadă în minuni, Una, oricum, aduna articolele celea ciudate despre dispăruți și aștepta să se întâmple ceva. O fi fiind născociri poveștile din revistele pe care le citea, dar dacă ar fi adevărat doar un procent, oricât de infim,

înseamnă că nu era pierdut totul. Înseamnă că trebuia să păstreze rochia de mireasă în continuare.

Una și Teo fixaseră data nunții lor pentru 11 octombrie, 2009, singura zi în care putea fi prezentă mama lui Teo, aflată la munci în Paraguay. Ce căuta ea în tocmai în Paraguay, cea mai săracă țară de pe continentul latino-american, nu înțelegeau, probabil, nici paraguayenii, nici vecinii lor – brazilienii și mexicanii. De fapt, se vorbea că ea s-ar fi instalat inițial în Mexic, dar a plecat de acolo fugărită de consecințele manevrelor și escrocheriilor financiare în care s-a angajat. S-a tocmit cu administratorul unei plantații de soia din Paraguay și, în consecință, muncea ca o roabă.

Întregul ei concediu avea să fie irosit pe drumul lung și anevoios, cu zeci de transbordări dintre cele mai inimaginabile. Dar acesta era singurul itinerar care o costa în jumătate față de prețul biletului la avion. De când a plecat, n-a mai fost pe acasă și cine știe dacă ar fi venit vreodată, să nu fi apărut o oportunitate atât de surprinzătoare! Șeful s-a împotrivit categoric, dar a cedat, în cele din urmă. Pretextul nunții fiului i s-a părut un argument acceptabil și și-a dat acordul pentru un concediu de zece zile, nu mai mult!...

Evenimentele din 7 aprilie ar fi putut să le tulbure planurile, dar, totuși, nimeni nu s-a gândit să anuleze sau să amâne data nunții. E destul că au mai amânat-o o dată, anul trecut, iar acesta, se spune, nu e un semn bun. Totul rămânea pe vechi, așa cum fusese stabilit de cu iarnă, numai că tulburările de afară, zbuciumul revoltelor stradale au pus stăpânire pe sufletul lui Teo. Una era convinsă că pasul necugetat a fost făcut în urma evenimentelor turbulente de la Chișinău.

Prietenii care se aflau în acea zi la Orheiul Vechi l-au rugat să nu se aventureze pe un asemenea timp. L-au implorat să mai aștepte o oră-două până se potolește vântul, dar Teo nici n-a vrut să-i audă.

3. Revolte și intrigi la Chișinău

Primul lui zbor a avut loc cu opt ani mai devreme, în 2001, după ce absolvise niște cursuri de pe lângă clubul de aero-parașutism de la Vadul-lui-Vodă. La Chișinău se schimbase regimul politic și Teo a fost dat afară de la ziar după ce a publicat un pamflet caustic la adresa noii guvernări.

La o săptămână de la apariția articolului, s-a pomenit sunat de un procuror cu care, în virtutea investigațiilor pe care le făcea, se afla în relații amicale. Când s-a prezentat la Procuratura Generală, prietenul i-a arătat demersul noului președinte la care era anexat pamfletul. Pe o filă de agendă, ruptă în grabă și nervos, dacă ar fi să judece după linia frântă de la margine, președintele scrisese cu un stilou de modă veche – cu peniță și cu cerneală albastră: „Vă rog să examinați dacă în articol se conțin îndemnuri la răsturnarea cu forța a actualei guvernări alese legitim de popor și dacă acestea nu cad sub incidența Codului Penal.”

Făcând trimitere la relațiile lor amicale, procurorul l-a sfătuit să dispară pentru un timp din Chișinău, lucru pe care n-a fost greu să-l realizeze, fiindcă redactorul-șef al ziarului la care lucra s-a și grăbit să semneze, în aceeași zi, ordinul de concediere.

Rămas pe drumuri, fără bani, fără planuri de viitor, s-a împiedicat de un anunț într-un ziar și, în consecință, s-a angajat la clubul de aero-parașutism în calitate de asistent de instructor. Salariul era de-a dreptul mizerabil, în schimb i-a apărut perspectiva unei noi aventuri și, în foarte scurt timp, a efectuat primul său zbor.

Își petrecea aproape tot timpul la Vadul-lui-Vodă. Una pica în ospeție în fiecare sâmbăta, dar el era ocupat până seara târziu, fiindcă la sfârșit de săptămână veneau din Chișinău tot felul de aventurieri: unii – nedespărțiți de parașută, alții – ca să zboare cu parapanta; sau își făceau apariția noii îmbogățiți – să piloteze avioane personale. În calitatea lui de asistent, alerga de la un grup la altul, punând la punct toate detaliile zborurilor sau ale salturilor. Atunci când Una nu se plictisea prea tare și rezista până seara, rămânea să doarmă în cămeruța lui mică pe care i-a pus-o la dispoziție conducerea clubului.

În felul acesta, vara a zburat pe neobservate și, într-o zi de sfârșit de august, Teo și-a dat seama că în afară de Una, nimeni dintre prietenii și cunoscuții lui de la Chișinău nu i-au făcut vreo vizită. „Cât de repede am fost uitat de toată lumea!” – își spunea cu amărăciune. Dar nu era așa. Exista cineva care nu l-a uitat.

În dimineața zilei de 2 septembrie, a *cântat* patriotic telefonul lui mobil. Zăpăcit de somn, Teo n-a înțeles de la bun început cine îl sună. Numărul îi era necunoscut. Necunoscută i s-a părut și vocea lui Valentin Mureșan, redactorul-șef al celui mai important ziar de opoziție. Până s-a dezmeticit, redactorul-șef a închis. „Te aștept la Chișinău”, a fost singura frază care i s-a întipărit în minte. „Mă așteaptă? Asta înseamnă că sunt angajat!” – a exclamat bucuros Teo.

Mureșan era o figură celebră la Chișinău. Venit din Transilvania să facă filologie la Universitatea de Stat din Chișinău, a reușit în scurt timp să cucerească simpatia tuturor colegilor. Chiar dacă își permitea uneori să atragă atenția cuiva la vreun cuvânt folosit greșit sau la vreo expresie mai puțin fericită, o făcea fără aere de mare cunoscător al limbii, așa cum obișnuiau să procedeze majoritatea celor veniți din România. Emfaza și chiar disprețul acestora pentru *agramații* de basarabeni contrastau izbitor cu afecțiunea și naturalitatea cu care Valentin întreținea relațiile cu oricine.

Ziarul pe care l-a fondat după mai mulți ani de la absolvirea facultății a devenit, la fel de rapid, foarte popular. Cu cât creștea

numărul de cititori, cu atât sporea și frecvența controalelor de tot felul, inspirate de guvernanți. Ardeleanul n-a fost privit niciodată cu ochi buni de autoritățile de la Chișinău.

În timp ce stătea într-o seară la un pahar de vin, la Barul Uniunii Scriitorilor, de masa lui s-a apropiat un individ care s-a prezentat drept administrator de ONG filantropic. După felul cum vorbea și, mai ales ce spunea, insul părea a fi mai degrabă un angajat la Securitate, decât un filantrop. Când s-a cherkelit de-a binelea, filantropul s-a aplecat spre urechea lui Valentin și i-a șoptit („dar rămâne numai între noi, înțelegi”?) că SIS-ul îl suspectează de spionaj în folosul României. Se știe că el raportează, săptămânal, la Centrală, despre starea de lucruri de aici.

— Ce-i aici de spionat? Ce să raportez la Centrală? Numărul gropilor din asfalt? Sau, poate, numele opozanților pe care, de altfel, îi cunoaște toată lumea? i-a răspuns cu sarcasm Mureșan, dar înțelegea că la un moment dat ar putea avea mari necazuri cu actualii guvernanți.

Pe neobservate, insul de la Barul Scriitorilor a devenit unul dintre oaspeții deosebit de perseverenți, unul dintre vizitatorii fideli, dar nechemăți totuși, care treceau frecvent pe la redacție. Se numea Stanislav Rusu („Puteți să-mi spuneți Stas, fără ifose!”) și se prezenta întotdeauna drept președinte al Fundației Filantropice moldo-române. Trecut bine de 60 de ani, drăguț de felul lui, dar prea băgăreț, l-a surprins, mai ales, într-o zi de joi, 2 aprilie 2009, când, pe nepusă masă, a pornit o discuție despre Liviu Rebreanu.

— Ce se mai aude pe acolo, pe la voi, la Maieru? N-am fost niciodată prin părțile voastre, dar imi imaginez cât de frumos e în Munții Rodnei! Tot ce știu despre locurile din care vii am cules din romanul *Ion* al lui Rebreanu.

Pentru prima dată de când se cunosc, Mureșan nu s-a putut stăpâni și a tresărit vizibil. Un sentiment neplăcut prevestea o schimbare de situație. De unde știa despre Maieru? El nu i-a spus niciodată